

NORA ROBERTS

PIŠE KAO

R O B

DŽ.
D.

SPAS U SMRTI

Prevela Maja Kostadinović

alnari
PUBLISHING

Beograd, 2010.

Fatalni dar lepote

— BAJRON

Poljupcem me učini besmrtnim

— KRISTOFER MARLOU

Prvo poglavlje

Udaja je prava gnjavaža. Iv nije mogla da objasni kako joj se to uopšte desilo. Zaboga, pa ona je policajac. Tokom svih deset godina koje je provela na ovom poslu, bila je čvrsto uverena da policajci treba da ostanu samci, neopterećeni i usredsređeni isključivo na posao. Bilo je apsurdno verovati da jedna osoba može imati dovoljno vremena, energije i emocija za zakon, sa svim nepravdama koje treba ispraviti, i porodicu, sa svim potrebama koje njeni članovi imaju.

Obe karijere – koliko je primetila, brak je zaista vrsta zaposlenja – postavljale su pred osobu nemoguće zahteve i užasno radno vreme. Možda je 2058. godina, prosvećeno doba tehnološkog napretka, ali brak je i dalje brak i Iv ga se užasavala.

Međutim, iskoristila je divan letnji dan – jedan od svojih retkih slobodnih dana – pripremajući se za kupovinu. Nije uspela da potisne drhtavicu.

Nije krenula u običnu kupovinu, podsećao je zgrčen stomak, već u kupovinu venčаницe.

Očigledno je poludela.

Rork je kriv za sve, naravno. Uhvatio ju je u trenutku slabosti. Oboje su bili krvavi, izubijani i veoma srećni što su preživeli. Ako je muškarac dovoljno pametan i toliko dobro poznaje svoju lovinu da izabere baš taj trenutak za prosidbu, pa, žena nema nikakve šanse.

Bar ne žena poput Iv Dalas.

„Izgledaš kao da se spremaš da goloruka kreneš na bandu hemi-siledžija.“

Iv je navukla cipelu i podigla pogled. Suviše je privlačan, pomislila je. Zaista kriminalno. Snažno lice, usta pesnika, ubistveno plave oči, čarobna gusta griva crne kose. Ako uspete da otrgnete pogled s lica i upravite ga ka telu, shvatićete da je i ono podjednako upečatljivo. Dodajte tome blag irski naglasak i dobićete pakleno zgodan paket.

„Danas ću se suočiti s nečim mnogo gorim od hemi-siledžija.“

Iv se namrštila kada je osetila tračak cviljenja u sopstvenom glasu. Nikada nije cvilela. Međutim, istina je da bi se radije borila prsa u prsa sa 'friziranim' zavisnikom nego razgovarala o vrstama poruba.

Porub, za boga miloga!

Umalo da opsuje, gledajući ga dok je koračao preko prostrane spavaće sobe. Umeo je da je natera da se oseća glupo u najčudnijim trenucima. Kao sada, dok je sedao kraj nje na visoki, široki krevet koji su delili.

Uhvatio je za bradu. „Beznadežno sam zaljubljen u tebe.“

Eto. Ovaj čovek grešno plavih očiju, sa izgledom snažnog, divnog, pomalo rafaelskog ukletog anđela, voleo ju je.

„Rork...“ Mučila se da potisne uzdah. Lakše se suočavala s lase-rom koji u rukama drži mutantski plaćenik nego s tako nepokolebljivim emocijama. „Uradiću ono što sam obećala.“

Namrštio se. Pitao se kako je moguće da je do te mere nesvesna svoje privlačnosti dok sedi zabrinuta, s loše ošišanim smeđim pramenovima i čupercima koje je podigla nemirnim rukama, dok joj se tanušne bore od brige i sumnje urezuju između krupnih očiju boje viskija. „Draga Iv.“ Poljubio ju je lagano u namrštene usne, a zatim u nežnu rupicu na bradi. „Nikada nisam posumnjao u to.“ Mada je neprestano to činio. „Moram danas da se pobrinem za neke stvari. Sinoć si se kasno vratila. Nisam stigao da te pitam kakvi su ti planovi za danas.“

„Zaseda u slučaju Bajns otegla se do tri sata ujutru.“

„Jesi li ga šćepala?“

„Ušetao mi je pravo u ruke – blažen od spavača i maratonske VR sesije.“ Nasmešila se, ali to je bio lovački osmeh, mračan i divlji. „Ubilačko kopile me je pratilo kao lični droid.“

„Odlično.“ Potapšao ju je po ramenu pre nego što je ustao. Zakoračio je s platforme ka odeljku za oblačenje i prebiraio po sakoima. „A danas? Moraš da pišeš izveštaje?“

„Danas imam slobodan dan.“

„Oh?“ Ovo mu je privuklo pažnju. Okrenuo se sa divnim, svilenkastim žaketom boje uglja u ruci. „Ako želiš, mogu neke od popodnevnihi sastanaka da premestim za drugi dan.“

Kao kada bi general pokušao da odloži bitku, pomislila je. U Rorkovom svetu, posao je komplikovan i profitabilan rat. „Već sam nešto zakazala.“ Mrk pogled joj se prikraio pre nego što je uspela da ga spreči. „Kupovinu venčaniice“, promrmrljala je.

Nasmešio se, brzo i lako. Iz njenih usta, to je zvučalo poput izjave ljubavi. „Nije ni čudo što si mrzovoljna. Rekao sam ti da ću se ja pobrinuti za to.“

„Sama ću izabrati sopstvenu venčanicu. Sama ću je kupiti. Ne udajem se za tebe zbog tvog prokletog novca.“

Uglađen i elegantan poput sakoa koji je obukao, nastavio je da se smeši. „Zašto se udajete za mene, poručnice?“ Namrštila se još jače, ali on je bio veoma strpljiv čovek. „Želiš li da ti ponudim nekoliko opcija?“

„Zato što ne prihvataš ne kao odgovor.“ Ustala je i zabila ruke u džepove farmerki.

„Za taj odgovor dobijaš samo pola poena. Pokušaj ponovo.“

„Zato što sam poludela.“

„Tim odgovorom si osvojila putovanje za dvoje do Tropskog sveta na Zvezdi 50.“

Nasmešila se protiv volje. „Možda te volim.“

„Možda.“ Zadovoljan time, prišao joj je i položio ruke na njena snažna ramena. „Ne mora da bude toliko loše. Ubaci par programa za kupovinu u kompjuter, pogledaj desetak prikladnih haljina i naruči ono što ti se dopadne.“

„To sam i htela da uradim“, zakolutala je očima. „Mejvis je odbacila tu ideju.“

„Mejvis?“ Prebledeo je. „Iv, nemoj mi reći da ideš u kupovinu s Mejvis.“

Njegova reakcija ju je oraspoložila. „Ima prijatelja koji je dizajner.“

„Gospode bože.“

„Kaže da je pravi čarobnjak, samo što još nije stekao ime. Ima malu radnju u Sohou.“

„Hajde da pobegnemo. Odmah. Izgledaš odlično.“

Iskezila se. „Uplašen?“

„Užasnut.“

„Dobro je. Sada smo kvit.“ Oduševljena što su konačno u ravnopravnom položaju, nagnula se i poljubila ga. „Sada možeš narednih nekoliko nedelja da brineš o tome šta ću nositi na venčanju. Moram da idem.“ Potapšala ga je po obrazu. „Nalazim se s njom za dvadeset minuta.“

„Iv...“ Rork ju je zgrabio za ruku. „Nećeš valjda učiniti nešto budalasto?“

Otrgla se. „Pa udajem se, zar ne? Šta je budalastije od toga?“

Nadala se da će se Rork sekirati zbog toga ceo dan. Dovoljno se plašila samog braka, međutim, ideja o venčanju – sa odećom, cvećem, muzikom i ljudima – potpuno ju je užasavala.

Jurila je ka centru grada Leksington avenijom, kočeći naglo i mrmljajući psovke ka uličnom prodavcu koji je bio izašao na ulicu sa zadimljenim kolicima. Dovoljno je bilo što je narušio saobraćaj, ali miris prepečenih hot-dogova od soje poput olova je pogodio njen uznemiren stomak.

Brzinski taksi iza nje prekoračio je gradsku odredbu o buci besno pritiskajući sirenu i dovikujući psovke kroz razglas. Grupa ljudi, očigledno turista, natovarenih dlan kamerama, komp-mapama i dvogledima glupavo su zurili u brza vozila. Iv je odmahнула glavom dok se brzoprsti lopov gurao kroz njih.

Kada se vrate u hotel, otkriće da su siromašniji za nekoliko kredita. Da je imala vremena i mesto za parkiranje, mogla je da ga pojuri. Međutim, dok je trepnula, nestao je u gomili i verovatno već bio u susjednom bloku pomoću letećeg skejta.

To je Njujork, pomislila je uz blag osmeh. Posetite ga na sopstveni rizik.

Volela je gomilu, buku i konstantnu žurbu. Retko ste mogli biti sami, ali nikada intimni. Zato je i došla ovamo pre toliko godina.

Ne, ona nije društvena životinja, ali suviše prostora i suviše sa-moće čini je nervoznom.

Došla je u Njujork da bude policajac, zato što je verovala u red i zato što joj je red bio neophodan za preživljavanje. Nije mogla da promeni svoje nesrećno detinjstvo i zlostavljanje sa svim prazninama i tamnim sokacima uma. Ali promenila je sebe. Preuzela je kontrolu, pretvorila sebe u osobu koju je anonimna socijalna radnica nazvala Iv Dalas.

Sada se ponovo menjala. Za koju nedelju neće više biti samo Iv Dalas, poručnica u odeljenju za ubistva. Biće Rorkova supruga. Kako će uspeti da bude i jedno i drugo, bila je veća misterija od bilo kojeg slučaja ubistva koji je dospeo na njen sto.

Nijedno od njih dvoje nije znalo šta znači biti član porodice, imati porodicu, stvoriti porodicu. Znali su samo za okrutnost, zlostavljanje, napuštanje. Pitala se da li su zato zajedno. Oboje razumeju kako je to kada nemaš ništa, kada si niko i ništa. Oboje znaju kako je kada si gladan, uplašen i očajan. Oboje su morali sami sebe da stvore.

Da li ih je privukla samo zajednička potreba? Potreba za seksom, ljubavlju i stapanjem kakvo nije smatrala mogućim pre nego što je upoznala Rorka.

Pitanje za doktorku Mira, pomislila je, setivši se policijskog psihijatra s kojim se često konsultovala.

Međutim, Iv je odlučila da ne razmišlja o budućnosti ili prošlosti. Ovaj trenutak je dovoljno komplikovan.

Tri bloka od Zelene ulice, ugrabila je priliku i uvukla se na slobodno parking mesto. Nakon što je pretražila džepove, pronašla je metalne kredite koje je prastari sat zahtevao moronskim, statičnim, zbrkanim tonovima i ubacila dovoljno za dva sata.

Ako joj bude potrebno više vremena, biće zrela za ludnicu i kazna je uopšte neće pogađati.

Duboko je udahnula i pogledala unaokolo. Nije često dolazila u centar. Ubistva su se dešavala svuda, ali Soho je bio bastion neafirmisanih mladih umetnika koji svoje nesporazume rešavaju uz čašu jeftinog vina ili šoljicu crne kafe.

Soho je trenutno bio prava slika i prilika leta. Prodavci cveća s ružama klasične crvene i ružičaste boje takmičili su se s prodavcima hibridnih vrsta. Vozila su zujala i brektala na ulicama i tutnjala iznad glava, ispuštajući dim na klimavim nadvožnjacima. Pešaci su se uglavnom držali trotoara, mada je i na kliznim stazama bila gužva. Svi su nosili lepršave ogrtače koji su trenutno hit u Evropi, uz sandale, šešire i svetlucave okovratnike koji vise sa ušiju do ramena.

Umetnici koji rade sa uljanim ili vodenim bojama i kompjuterima prodavali su svoju robu na uglovima i ispred radnji, nadmećući se s prodavcima hrane koji nude hibridno voće, ledeni jogurt i povrće nezagađeno konzervansom.

Članovi Sekte Čistih, glavne u Sohou, klizili su u svojim snežno-belim, prašnjavim odorama, obrijanih glava i svetlećih očiju. Jednom posebno posvećenom moliocu Iv je udelila par novčića i bila nagrađena osmehom i sjajnim kamičkom.

„Čista ljubav“, rekao je. „Čista radost.“

„Da, kako da ne“, promrmljala je i zakoračila u stranu.

Morala je da se vrati unazad kako bi pronašla Leonardov stan. Perspektivni dizajner je živeo u potkrovlju na trećem spratu. Prozor

koji gleda na ulicu bio je prepun modela, mrlja, boja i oblika zbog kojih je Iv nervozno progutala pljuvačku. Njen ukus je naginjao ka običnom – jednoličnom, kako je tvrdila Mejvis.

Nije joj delovalo, dok je penjala na kliznu stazu da bolje pogleda, da Leonardo naginje ka istom.

Grčevi u stomaku su se vratili sa osvetom dok je zurila u izlog pun perja, perli i obojenih gumenih odela iz jednog dela. Koliko god da uživa u tome da gleda Rorka kako se trza, nema šanse da se venča u gumi boje neona.

Bilo je tu još mnogo čega. Izgleda da Leonardo veruje u šokantnu reklamu. Na sredini izloga, sablasna bela lutka bez lica bila je obučena u providne šalove koji su tako dramatično svetlucali da je materijal delovao živo.

Iv je bezmalo osećala kako joj puzi po koži.

Uh, pomislila je. *Nema teorije.* Okrenula se, razmišljajući kako da pobjegne, i naletela pravo na Mejvis.

„Stvari su mu tako frigidne.“ Mejvis je prijateljski obuhvatila Iv oko struka, zadržavši je na mestu i sanjivo se zagledala u izlog.

„Slušaj, Mejvis...”

„Neverovatno je kreativan. Gledala sam kako stvara na kompjuteru. Ludilo.“

„Da, ludilo. Nešto sam razmišljala...”

„Zaista razume čovekovu dušu“, nastavila je Mejvis. Razumela je dušu svoje prijateljice i znala da je Iv spremna da pobjegne. Mejvis Friston, mršava kao vilenjak u zlatnoj odeći i vazдушnim platformama od sedam centimetara, zabacila je kovrdžavu grivu bele izblajhane kose, procenila svoju protivnicu i iskežila se. „Načiniće od tebe najblistaviju nevestu u Njujorku.“

„Mejvis...” Iv je zažmirila kako bi sprečila novu upadicu. „Želim haljinu u kojoj se neću osećati kao idiot.“

Mejvis se nasmešila. Nova tetovaža srca s krilima zalepršala je na njenom bicepsu kada je podigla šaku do grudi. „Dalasova, veruj mi.“

„Ne“, izgovorila je Iv dok ju je Mejvis vukla nazad na kliznu stazu. „Zaista to mislim, Mejvis. Naručiću nešto preko kompjutera.“

„Samo preko mene mrtve“, promrmrljala je Mejvis i zakoračila ka ulazu, vukući Iv za sobom. „Možeš bar da porazgovaraš sa čovekom i pogledaš njegove modele. Pruži mu šansu.“ Isturila je donju usnu. Vrlo opasno oružje, posebno ako je našminkana ružem boje ciklame. „Ne budi gnjida, Dalasova.“

„Sranje, pa ovde sam, zar ne?“

Sva zajapurena zbog uspešnog nagovaranja, Mejvis je odskočila do sigurnosne kamere. „Mejvis Friston i Iv Dalas. Idemo kod Leonarda.“

Spoljna vrata su se otvorila uz glasnu škripu. Mejvis je najkraćim putem krenula ka staromodnom žičanom liftu. „Ova zgrada je stvarno retro. Mislim da će Leonardo ostati ovde i nakon što se proslavi. Znaš, ekscentrični umetnik i slično.“

„Da.“ Iv je zatvorila oči i pomolila se kada je lift poskočio. U povratku će definitivno ići stepenicama.

„Potrudi se da budeš slobodoumna“, naredila je Mejvis. „Pusti Leonarda da se pobrine za tebe. „Dragi!“ Maltene je skliznula iz majušnog lifta u zakrčen, živopisan prostor. Iv joj se iskreno divila.

„Mejvis, golubice moja.“

Tada se Iv zapanjila. Čovek umetničkog imena bio je visok dva metra i građen kao autobus. Veliki, napeti bicepsi izvirali su poput planina iz ogrtača bez rukava boje marsovskog zalaska sunca koji prži oči. Lice mu je bilo široko poput meseca, bakarna koža napeta preko jagodica kao preko bubnja. Imao je bleštav osmeh i oči poput zlatnih novčića.

Podigao je Mejvis i zavrteo je u naručju jednim brzim, elegantnim pokretom. Zatim ju je ljubio dugo i strasno, na način koji je nagovestio da njih dvoje, osim ljubavi prema modi i umetnosti, imaju mnogo toga zajedničkog.

„Leonardo!“ Blistajući poput budale, Mejvis je prošla prstima sa zlatnim noktima kroz njegove dugačke lokne.

„Lutko!“

Iv je uspela da potisne kikot dok su gugutali jedno drugom, ali je ipak zakolotala očima. Sada je definitivno u buli. Mejvis se ponovo zaljubila.

„Kosa ti je predivna“, Leonardo je prošao prstima velikim poput kobasica kroz njenu slamastu neurednu frizuru.

„Nadala sam se da će ti se dopasti. Ovo je...“ Napravila je dramsku pauzu, kao da predstavlja šnaučera koji je pobrao silne nagrade. „Iv Dalas.“

„Ah, da. Nevesta. Drago mi je, poručnice Dalas.“ Jednom rukom je i dalje grlio Mejvis, a drugu je pružio kako bi se rukovao sa Iv. „Mejvis mi je puno pričala o tebi.“

„Da.“ Iv je pogledala svoju prijateljicu. „Bila je tajanstvena kada si ti u pitanju.“

Nasmejao se tako gromoglasno da joj je zazvonilo u ušima dok su joj se usne grčevito trzale. „Moja golubica ume biti veoma tajanstvena. Osveženje“, izjavio je, a zatim odzujao u oblaku boje i krajnje neočekivane gracioznosti.

„Divan je, zar ne?“, prošaputala je Mejvis dok su joj oči sijale od ljubavi.

„Spavaš s njim.“

„Ne bi poverovala koliko je... inventivan. Koliko je...“ Mejvis je uzdahnula potapšavši se po grudima. „Ovaj čovek je podigao seks na nivo umetnosti.“

„Ne želim da slušam o tome. Uopšte ne želim.“ Nabravši čelo, Iv je skenirala prostoriju.

Soba je bila prostrana, visoke tavanice, prepuna materijala. Crvenih duga, crnih vodopada, zelenih jezera koja su se slivala s tavanice, duž zidova i preko stolova i stolica.

„Isuse“, bilo je sve što je uspela da prozbori.

Činije i poslužavnici puni svetlucavih traka, vrpce i dugmića bili su rasuti svuda unaokolo. Šalovi, pojasevi, šeširi i velovi prekrivali

su delimično sašivenu odeću od svetlucavih materijala i korsete opšivene svetlucavim perlama.

Prostorija je mirisala na farmu mirišljavih štapića venčanih sa cvećarom.

Zastrašujuće.

Iv se okrenula, pomalo bleđa. „Mejvis, volim te. Možda ti to nikada nisam rekla, ali istina je. Sada odlazim.“

„Dalasova!“ Uz kikot, Mejvis ju je zgrabila za ruku. Za sitnu ženu, bila je neverovatno snažna. „Opusti se. Udahni. Garantujem ti da će te Leonardo udesiti.“

„Toga se i plašim, Mejvis. Silno.“

„Ledeni čaj od limuna“, objavio je Leonardo maltene pevušeći dok je prolazio kroz zavesu od veštačke svile sa poslužavnikom i čašama. „Molim te, sedi. Prvo ćemo se opustiti i upoznati.“

Gledajući ka vratima, Iv se spustila na ivicu stolice. „Slušaj, Leonardo, Mejvis ti možda nije lepo objasnila kako stoje stvari. Vidiš, ja sam...“

„Ti si detektiv u odseku za ubistva. Čitao sam o tebi“, izjavio je Leonardo milozvučno, udobno se smestivši na mali divan s Mejvis u krilu. „Tvoja poslednja potera je digla veliku prašinu u medijima. Priznajem da sam bio očaran. Tvoj posao je rešavanje zagonetki, poručnice, kao i moj.“

Iv je probala čaj i maltene trepnula kada je otkrila da ima pun, bogat ukus i da je predivan. „Rešavaš zagonetke?“

„Naravno. Pogledam ženu, zamislim kako bih voleo da je vidim obučenu. Potom moram da otkrijem ko je ona, šta je ona, kako izgleda njen život. Čemu se nada, o čemu fantazira, kako vidi sebe? Tada uzimam sve to, spajam sve te delove i stvaram izgled. Sliku. Ona je na početku prava misterija i ja osećam neodoljivu potrebu da je rešim.“

Mejvis je bez stida pohotno uzdahnula. „Zar nije divan, Dalasova?“

Leonardo se zakikotao i protrljao nosom Mejvisino uho. „Tvoja prijateljica je zabrinuta, golubice. Misli da ću je obaviti ružičastim materijalom i ukrasiti komadićima metala.“

„Zvuči predivno.“

„Tebi zvuči predivno.“ Ponovo je pogledao Iv. „Znači, udaješ se za neuhvatljivog i moćnog Rorka.“

„Izgleda da je tako“, promrmljala je Iv.

„Upoznala si ga radeći na slučaju De Blas. Da li sam u pravu? Zaintrigirala si ga smeđim očima i ozbiljnim osmehom.“

„Ne bih rekla...“

„Ti ne bi rekla“, nastavio je Leonardo, „zato što ne vidiš sebe onako kako te vidi on. Ili ja. Snažna, hrabra, zabrinuta, pouzdana.“

„Jesi li ti dizajner ili psihoanalitičar?“, pitala je Iv.

„Ne možeš biti jedno ako nisi i drugo. Reci mi, poručnice, kako te je Rork osvojio?“

„Ja nisam nagrada“. brecnula se i spustila čašu.

„Predivno.“ Spojio je dlanove i umalo zaplakao. „Vrelina i neza-visnost, i samo tračak straha. Bićeš divna nevesta. A sada, na po-sao.“ Ustao je. „Pođi za mnom.“

Ustala je. „Slušaj, nema svrhe da trošim tvoje vreme, kao ni svoje. Idem...“

„Pođi za mnom“, ponovio je i uzeo je za ruku.

„Daj mu šansu, Iv.“

Samo zbog Mejvis, dozvolila je Leonardu da je povede ispod vo-dopadâ materijala i oko njih u podjednako zakrčen deo za rad na drugom kraju potkrovlja.

Osetila se malo bolje kada je ugledala kompjuter. U njih se raz-umela. Međutim, pretrnula je kada je ugledala crteže koje je kom-pjuter proizveo i koji su bili polepljeni svuda unaokolo.

U ovom trenutku, crvena boja i metal bi bili pravo olakšanje.

Lutke su delovale poput mutanata, dugih udova i prevelikih tela. Neke su bile obučene u perje, druge u kamenje. Nekoliko njih je na sebi imalo nešto što podseća na odeću, ali tako nečuvenog stila

– šiljati okovratnici, suknje veličine maramice, jednodielna odela tesna poput kože – da su izgledale poput učesnika u paradi za Noć veštica.

„S moje prve revije. Visoka moda je izvrtanje realnosti. Hrabra, jedinstvena, nemoguća.“

„Obožavam ih.“

Iv se nasmešila Mejvis i prekrstila ruke. „Biće to kratka, jednostavna, kućna ceremonija.“

„Hm.“ Leonardo je već bio kraj kompjutera i koristio tastaturu sa impresivnom veštinom.

„Ovo, na primer...“ Doneo je sliku od koje se Iv sledila krv u žilama.

Haljina je bila boje svežeg urina, oivičena karnerima boje blata od izrekanog okovratnika do špicastog poruba ukrašenog svetlucavim kamenjem veličine dečje pesnice. Rukavi su bili tako tesni da je Iv bila sigurna da bi izgubila osećaj u prstima ako bi je obukla.

Slika se okrenula i sada je gledala zadnju stranu haljine koja se spušta od struka naniže, ukrašena perjem.

„... Uopšte nije za tebe“, završio je Leonardo rečenicu i nasmejao se gledajući kako Iv bleđi. „Izvinjavam se. Nisam mogao da odolim. Za tebe... moraš razumeti da je ovo samo skica. Vitka, duga, jednostavna. Samo osnova. Ništa preterano sladunjavo.“

Govorio je dok je radio. Na monitoru je počeo da se formira oblik. Iv je posmatrala s rukama u džepovima.

Delovalo je lako, razmišljala je. Duge linije, jedva primetni obrisi tela. Rukavi su se završavali zaobljenim vrhom na gornjoj strani dlana. I dalje nespokojna, čekala je da počne da dodaje ukrase.

„Neko vreme ću se majati s tim“, rekao je odsutno i okrenuo sliku da joj pokaže kako je uglađena i elegantna i sa zadnje strane, s prorezom do kolena. „Sigurno ne želiš dugačke skutove.“

„Dugačke skutove?“

„Ne.“ Nasmešio se i pogledao je. „Siguran sam da ne želiš. Šešir. Za kosu.“

Navikla na uvredljive komentare, Iv je prošla prstima kroz svoje smeđe bičeve. „Mogu da je pokrijem, ako treba.“

„Ne, ne, ne. Pristaje ti.“

Šokirano je spustila ruku. „Zaista?“

„Zaista. Potrebno je samo oblikovati. Znam nekoga...“, zastao je. „Međutim, dobro ti pristaje ta boja, svi ti zlatni i smeđi tonovi, neukrotiv stil. Samo je treba recnuti na nekoliko mesta i to je sve.“ Proučavao ju je kroz sužene kapke. „Bez šešira i velova. Tvoje lice je dovoljno. A sada, boja i materijal. To mora biti teška svila.“ Načinio je grimasu. „Mejvis mi kaže da Rork neće platiti haljinu.“

Iv se ispravila u leđima. „To je moja haljina.“

„Zadrta je po tom pitanju“, komentarisala je Mejvis. „Kao da bi Rork primetio da je potrošio par hiljada kredita.“

„Nije u tome poenta.“

„Ne, naravno da nije.“ Leonardo se ponovo nasmešio. „Pa, snaći ćemo se nekako. Boja? Mislim da bela ne odgovara, suviše je svetla za tvoj ten.“

Napućio je usne, prišao paleti s bojama i počeo da eksperimentiše.

Fascinirana protiv svoje volje, Iv je posmatrala kako skica od snežnobeke postaje kremasta, bledoplava, živopisna zelena i boje duge. Mada je Mejvis par puta uzdahnula i oduševila se nekima od izbora, on je postojano odmahivao glavom.

Najzad se zaustavio kod bronzne.

„To je to. Da, oh, da. Tvoja koža, tvoje oči, tvoja kosa. Sijaćeš, izgledaćeš veličanstveno. Kao boginja. Biće ti potrebna ogrlica, duga bar osamdeset centimetara. Još bolje, metar i četrdeset centimetara. Bakarna, s kamenjem u boji, rubini, oniks, kvarc. Da, da, i karneol, možda čak i turmalin. Porazgovaraj s Rorkom o nakitu.“

Odeća joj nikada nije puno značila, ali Iv je uhvatila sebe kako čezne za ovom haljinom.

„Divna je“, rekla je oprezno i počela da prebira po glavi svoju situaciju s kreditima.

„Nisam sigurna. Znaš, svila je.... izvan mojih kupovnih moći.“

„Pokloniću ti haljinu, a za uzvrat tražim obećanje.“ Uživao je posmatrajući kako joj se u pogled vraća oprez. „Obećanje da ću dizajnirati haljinu tvoje pratilje Mejvis i da ćeš za ostatak odeće za venčanje koristiti odeću koju sam ja dizajnirao.“

„Nisam razmišljala o ostaloj opremi. Imam sopstvenu odeću.“

„Poručnica Dalas ima odeću“, ispravio je. „Rorkovoj supruzi će biti potrebna nova odeća.“

„Možda možemo da se dogovorimo.“ Shvatila je da želi prokletu haljinu. Mogla je da je oseti na sebi.

„Divno. Skidaj se.“

„Slušaj, kretenčino...“, breknula se.

„Moram da uzmem meru“, odvratio je Leonardo brzo. Osetio je potrebu da zakorači unazad zbog pogleda koji mu je uputila. Najzad, on je čovek koji obožava žene i razume njihov gnev. Drugim rečima, plašio ih se. „Moraš o meni razmišljati kao o doktoru. Ne mogu da dizajniram savršenu haljinu dok ne upoznam tvoje telo. Ja sam umetnik i džentlmen“, izgovorio je dostojanstveno. „Međutim, ako se osećaš nelagodno, Mejvis može da ostane.“

Iv je nagnula glavu. „Mogu da izađem na kraj s tobom, druškane. Ako pređeš granicu ili samo pomisliš da je pređeš, i sam ćeš to otkriti.“

„Siguran sam u to.“ Oprezno je podigao uređaj. „Ovo je moj skener“, objasnio je.

„Veoma precizno će ti uzeti mere. Međutim, moraš biti naga.“

„Prestani da se kikoćeš, Mejvis. Idi i donesi nam čaj.“

„Naravno. Ja sam te ionako već videla голу.“ Izašla je dobacujući Leonardu poljupce.

„Imam mnogo ideja... za odeću“, rekao je Leonardo kada je Iv skupila kapke. „Donji veš za venčanicu, naravno. Za večernju i dnevnu odeću, svečanu i svakodnevnu. Gde idete na medeni mesec?“

„Ne znam. Nisam razmišljala o tome“, pomirila se sa sudbinom, skinula cipele i otkopčala farmerke.